

יעקב שהיה אורייתא. ועל דא אורייתא שריא בבי"ת. בי"ת ראשית.

פתח ואמר בראשית ברא אלהים, היינו דכתיב ויבן יי אלהים את הצלע. את השמים היינו שפתיב ויבאה אל האדם. ואת הארץ, כמו שנאמר ועצם מעצמי. ודאי איהי ארץ החיים.

הו פתח רבי שמעון ואמר (תהלים ק) נאם יי לאדוני שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך. נאם ה' לאדני - הדרגה העליונה לדרגה התחתונה אומרת שב לימיני, לקשר מערבית בדרומית, שמאל בימין, פדי לשבר את פתם של שאר העמים עובדי כוכבים ומזלות. נאם ה' לאדני - נאם ה' זה יעקב. לאדני - זה (יהושע ג) ארון הברית אדון כל הארץ. דבר אחר נאם ה' - זה יובל. לאדני - זו שמטה, שפתיב בה (שמות כא) אהבתי את אדני. שב לימיני - שהרי הימין מתחיל ביובל, ושמטה צריך לקשר בימין.

בא ראה, שמטה זו לא נקשרת בקיום שלם בימין ובשמאל מיום שנבראת. כשרוצה להתקשר, הושיט זרוע שמאל כנגדה וברא את העולם הזה. ובגלל שהוא מצד שמאל, אין בו קיום עד הזמן של האלף השביעי, שפאותו יום לחוד מתקשר אז בימין. ואז תהיה בין הימין והשמאל בקיום שלם, וימצאו שמים חדשים וארץ חדשה, ואז לא תזוז משם לעולמים.

אם כן, במה נעמיד שב לימיני? אלא עד זמן ידוע, שפתיב עד אשית איביך הדם לרגליך, ולא תמיד. אבל באותו זמן לא תזוז משם לעולמים, שפתיב (ישעיה נד)

פתח ואמר בראשית ברא אלהים, היינו דכתיב ויבן יי אלהים את השמים היינו דכתיב ויבאה אל האדם. ואת הארץ כמה דאת אמר ועצם מעצמי. ודאי האי איהי ארץ החיים.

הו פתח רבי שמעון ואמר (תהלים ק) נאם יי לאדוני שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך. נאם יי לאדוני, דרגא עלאה לדרגא תתאה קאמר שב לימיני, לאתקשרא מערבית בדרומית שמאלא בימינא. בגין לתפרא חיליהון דשאר עמין עובדי כוכבים ומזלות. נאם יי לאדוני, נאם יי דא יעקב. לאדוני דא (יהושע ג) ארון הברית אדון כל הארץ. דבר אחר נאם יי דא יובלא. לאדוני דא שמטיה. דכתיב בה (שמות כא) אהבתי את אדוני. שב לימיני דהא ימינא ביובלא שריא. ושמיטה בעי לאתקשרא בימינא.

תא חזי, שמטיה דא לא אתקשר בקיומא שלים בימינא ובשמאלא מיומא דאשתפחת, פד בעיא לאתקשרא אושיט דרועא שמאלא לקבלה וברא עלמא דין. ובגין דהוא מסטרא דשמאלא לית ביה קיומא עד זמנא דאלף שביעאה. דבההוא יומא לחוד אתקשר פדין בימינא. וכדין תהוי בין ימינא ושמאלא בקיומא שלים וישתפחון שמים חדשים וארץ חדשה וכדין לא תעדי מתמן לעלמין.

אי הכי במאי נוקים שב לימיני. אלא עד זמנא ידיעא דכתיב עד אשית איביך הדם לרגליך ולא תדיר. אבל בההוא זמנא לא תעדי מתמן לעלמין דכתיב, (ישעיה נד) פי

כי ימין ושמאל תפרוּצִי לְמַהְיִי כְּלָא חַד.
הכל אחד.

בא ראה, את השמים - זו שכניה
עליונה (בינה). ואת הארץ - זו
שכניה שלמטה בהתחברות של
זכר ונקבה כאחד, והרי נאמר
כמו שהעירו בו החברים עד
עכשו.

רצו [רצה] ללכת. קמו. אמר רבי
שמעון, דבר פאן אצלנו. פתח
רבי שמעון ואמר, שני פסוקים
כתובים, (דברים ד) פי ה' אלהיך
אש אכלה הוא, וכתוב שם (שם)
ואתם הדבקים בה' אלהיכם
חיים פלכם היום. את הפסוקים
הללו בארנו אותם בכמה
מקומות, והחברים העירו בהם.
בא תראה, פי ה' אלהיך אש
אכלה הוא, הרי נאמר הדבר הזה
בתוך החברים שיש אש אוכלת
אש, [יש אש] ואוכלת אותה
ומשמידה אותה, היות שיש אש
חזקה מאש, ופרשוה.

אבר בא ראה, מי שרוצה לדעת
חכמת היחוד הקדוש, יסתכל
בשלהבת שעולה מתוך הגחלת
או מתוך נר שדולק. שהרי
השלהבת לא עולה אלא

כשנאחזת בדבר גס [אחר].

בא ראה, בשלהבת שעולה יש
שני אורות. אחד אור לבן
שמאיר, ואחד אור שנאחז בה
שחר או תכלת. אותו אור לבן
הוא למעלה ועולה בדרך ישר,
ותחפיו אותו אור תכלת או שחר
שהוא פסא לאותו לבן.

ואותו אור לבן שורה עליו,
ונאחזים זה בזה להיות הכל
אחד. ואותו אור שחר או גון
תכלת שהוא למטה הוא פסא
כבוד לאותו לבן, ועל זה סוד
התכלת. וכסא זה תכלת שחר
נאחז בדבר אחר להדלק, שהוא
מלמטה, והוא מעורר אותו

ימין ושמאל תפרוּצִי לְמַהְיִי כְּלָא חַד.
תא חזי, את השמים דא שכינתא עלאה.
ואת הארץ דא שכינתא דלתתא
באתחברותא דדכר ונוקבא פחדא. והא
אתמר פמה דאתערו ביה חברייא עד כען.

בעו (ד"א בעא) למיזל. קמו. אמר רבי שמעון
מלה הכא גבן. פתח רבי שמעון ואמר,
תרי קראי כתיבי, (דברים ד) פי יי אלהיך אש
אוכלה הוא. וכתוב התם (דברים ד) ואתם
הדבקים ביי אלהיכם חיים פלכם היום. הני
קראי אוקימנא להו בכמה אתר ואתערו בהו
חברייא. תא חזי, פי יי אלהיך אש אוכלה
הוא, הא אתמר מלה דא כגו חברייא דאית
אשא אכלא אשא (ואית אשא) ואכיל לה ושצי
לה. בגין דאית אשא תקיפא מאשא
ואוקמוה.

אבר תא חזי, מאן דבעי למנדע חכמתא
דיחודא קדישא. יסתכל בשלהובא
דסלקא מגו גחלתא. או מגו בוצינא דדליק.
דהא שלהובא לא סלקא אלא (דף נא ע"א) כד
אתאחיד במלה גסה (נ"א אתרא).

תא חזי, בשלהובא דסלקא אית תרין
נהורין. חד נהורא חוורא דנהיר. וחד
נהורא דאתאחיד בה אוכמא או תכלא. ההוא
נהורא חוורא איהו לעילא וסלקא באורח
מישור. ותחותיה ההוא נהורא תכלא או
אוכמא דאיהו פרסיא לשהוא חוורא.

וההוא נהורא חוורא שארי עלויה
ואתאחידו דא בדא למהוי כלא חד.

וההוא נהורא אוכמא או גוון תכלא דאיהו
לתתא הוא כרסיא דיקר לשהוא חוורא. ועל
דא רזא דתכלתא. והאי כרסיא תכלא אוכמא
אתאחד במלה אתרא לאתדלקא דהוא מתתא